

INFORMAČNÝ SPRAVODAJ

Číslo **3**
ročník 2010

Svetového združenia bývalých
československých politických väzňov

Sekcie násilne odvečených a Sekcie FCL

NEPREDAJNÉ

Poštová adresa: Nám. sv. Egídia 102/14, 058 01 Poprad, e-mail: szcpv@szcpv.org, <http://www.szcpv.org>.

Tel: +421 903 051 761, +421 903 142 771, +421 52 772 26 26, Skype: szcpv1

Hlavná kancelária: Nám. sv. Egídia 101/8, 058 01 Poprad, každý piatok 9.30 - 11.30 h. Kancelária pre Sekciu násilne odvečených v Košiciach (kancelária ZPKO), Hlavná č. 68, IV. posch. č. 426, každý štvrtok od 8.30 - 10.30 h.

Vážení členovia Svetového združenia bývalých čl. politických väzňov, oslovujeme Vás tretím číslom nášho spravodaja, ktorým by sme chceli umožniť naším členom, ktorí nemajú možnosť navštíviť našu internetovú stránku www.szcpv.org a poskytnúť im aktuálne informácie o dianí v našej organizácii. V úvode informujeme o uskutočnených pietnych stretnutiach v Liptovskej Tepličke, Kežmarku a Poprade.

Odhalenie pamätnej tabule pátrovi Cyrilovi Bystríkovi Janíkovi OFM v Liptovskej Tepličke - 6. jún 2010

V slnkom zaliatej malebnej podtatranskej obci Liptovská Teplička v nedeľu 6. júna 2010 odhalilo Svetové združenie bývalých čl. politických väzňov - SZČPV a Politickí väzni Zväzu protikomunistického odboja - ZPKO, pamätnú tabuľu nebohému pátrovi františkánskej rehole Cyrilovi Bystríkovi Janíkovi. Pietnu spomienku uvádzala predsedníčka SZČPV Elena Bačkoroová. V príhovoroch vystúpili, tajomník SZČPV František Bednár, zástupca za ZPKO Fridrich Fritz, páter Peter

z františkánskej rehole v Prahe, Ing. Mojmír Kovář za Fórum angažovaných kresťanov v Českej a Slovenskej republike a starosta obce Jozef Mezovský. Pietnu akciu venovanú neznámym a zabudnutým obetiam komunistickej svojvôle lyricky podfarbil obecný folklórny spevácky zbor. SZČPV touto cestou vyslovuje poďakovanie redakcii Podtatranských novín, ktoré sa v zastúpení šéfredaktorky L. Rešovskej, ako jediné z médií zúčastnili na tejto viacerým periodikám, televízii a rozhlasu avizovanej akcii.

Príhovor tajomníka SZČPV

Je pre mňa veľkou ctou, že môžem byť prítomný v mene Svetového združenia bývalých československých politických väzňov pri odhalení tejto pamätnej tabule, ktorá je aspoň skromným pripomenutím si obetí, ktoré v časoch neslobody, v mene viery, pri niesli vzácni a odvážni ľudia akými bol aj nebohý františkán páter Cyril Bystrík Janík, rodák z Liptovskej Tepličky.

Musím sa priznať, že k pocitu radosti sa žiaľ pridáva aj pocit smútku a zahanbenia z ľudskej zloby a malomyseľnej zbabelosti, ktorá bola príčinou krivdy a nespravodlivosti spáchanej bývalým režimom na nevinných ľuďoch, ktorých jedinou vinou bolo to, že sa nespreneverili odkazu našich otcov a materí, posolstvu Ježiša Krista a na rozdiel od tých ktorí ich súdili, neslúžili diablu.

Je smutným svedectvom dnešných dní, že túto pamätnú tabuľu odhaľujeme vyše dvadsať rokov po novembri 1989, kedy komunistický režim pod tlakom vonkajších udalostí vyhnul zvnútra a nebol už schopný existovať bez sovietskych tankov a okupačnej armády. Najprv sa začali rozpadávať satelity a nakoniec sa rozpadlo aj samotné boľševické impérium s ktorým malo naše priateľstvo trvať na večné veky. Politický systém sa zmenil a reálny socializmus nahradil nomenklatúrny kapitalizmus. Dočkali sme sa aj slobody náboženského vyznania, otvorenia hraníc a slobody slova. Nedočkali sme sa žiaľ spravodlivého vysporiadania sa s minulosťou, so spáchanými zločinmi, ani vytvorenia skutočne lepšej a spravodlivejšej spoločnosti.

Kresťanské odpúšťanie je prejavom šlachetnosti a veľkorysosti, ale len vtedy, ak vinník úprimne oľutoval svoje hriechy a požiadal o odpustenie. Ak sa však spolupáchatelia neprávosti vysmieľajú zo svojich obetí a ešte aj po ich smrti hanobia ich meno, ba dokonca na nich zarábajú podávaním žalôb v tzv. sporoch na ochranu osobnosti proti vydavateľom, ktorí tieto prípady uverejnili v tlači, tak v tom prípade sa z kresťanského odpúšťania stáva zbytočne prázdne gesto a ako nedávno povedal Sv. Otec, odpustenie nemôže nahradiť spravodlivosť.

A tak aj dnes, v čase demokracie a pomyselnej slobody, naďalej kričia obeť komunizmu a ostávajú smutným mementom nášho zlyhania a nezáujmu. Dodnes nie sú objasnené a vyšetrené vraždy a násilné úmrtia kňazov, či už je to smrť Přemysla Coufala, Štefana Poláka a ďalších. Svetská spravodlivosť, ešte stále aj s účasťou mnohých tých, ktorý sa podieľali

na neprávostiach, ostáva slepá a hluchá. Jedným z výkričníkov našej minulosti je aj osud tajne vysväteného kňaza františkánskej rehole Cyrila Bystríka Janíka, ktorý je o to tragickejší pretože sa nestal v časoch barbarskej noci 50. rokov, ale v čase, nástupu Gorgačova a perestrojky v bývalom ZSSR.

V 80. rokoch si už komunistický režim v bývalom Československu začínal uvedomovať, zmeny ktoré prichádzali z východu. Súdenie kňazov za prejavy viery bolo už preto politicky nežiaduce a práve preto Štátna bezpečnosť ako zámienku pre odsúdenie pátra Janíka využila obvinenie z podvodu. Mal vraj vylákať peniaze od svojej duchovnej matky, ktorá ho podporovala ako sirotu. Verejná Bezpečnosť sa na podnet ŠtB nezastavila ani pred zneužitím citovej väzby bezdetnej vdovy, ktorá neuniesla odchod Cyrila Janíka z dôvodu nátlaku Štátnej bezpečnosti a monitorovania rehole. V júni 1985 ňho urobili domové prehliadky a našli samizdatovú, náboženskú literatúru a liturgické potreby. Okresný prokurátor v Poprade Michal Bajus ho vzal do väzby, odkiaľ bol po troch týždňoch prepustený. Okresný súd v Poprade za predsedníctva Štefana Harabina ho najprv oslobodil. Prokurátor sa však odvolal a Krajský súd v Košiciach za predsedníctva Jozefa Hrindáka, ktorý dodnes súdi na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou, vrátil vec okresnému súdu do Popradu. Súd znovu za predsedníctva Harabina a sudcov Pjesčáka a Mečka odsúdil Janíka na 28 mesiacov nepodmienečne. Krajský súd, kde senátu predsedal Štefan Petro, a Peter Dubivský ho zároveň odsúdil za marenie dozoru nad cirkvou a Janíkove odvolanie zamietol. Žiadosť o odklad trestu zo zdravotných dôvodov sudca Harabín zamietol s poznámkou aby ho vyšetril väzenský lekár.

Páter Cyril Bystrík Janík sa ako baránok dostal medzi vlkov s pocitom krivdy a nespravodlivosti, ktorá ho postihla na zbytok jeho života. Pobyt vo väzení znášal veľmi ťažko a zrejme došlo ak k jeho šikanovaniu. Po zmene politického systému a obnovení rehoľného života odišiel medzi svojich bratov františkánov do Českej republiky. Následky väznenia sa podpísali pod vznik ťažkej psychickej choroby v dôsledku ktorej upustil kláštor a žil medzi ľuďmi bez prístrešia. Za bližšie neobjasnených okolností, údajne následkom úrazu, opustil tento svet predčasne vo veku 46. rokov 9. novembra 1998.

Svetové združenie bývalých československých politických väzňov, v súvislosti s odhalením pamätnej

tabule, požiadalo Ústav pamäti národa o podanie návrhu na súdnu rehabilitáciu Pátra Cyrila Bystríka Janíka a očistenie jeho mena in memoriam, pretože dodnes sa tak Bohužiaľ nestalo. Ak sa tak nestane, tak potom sa Slovenská republika nemôže nazývať demokratickým a právnym štátom!

Páter Cyril Bystrík Janík patrí medzi martýrov nášho národa, ktorí trpeli za svoju vieru a spolu s ďalšími odvážnymi, ktorí aj v najťažších časoch nezlyhali, nech je nám vzorom aj dnes, keď čelíme opäť novým hrozbám novodobého Babylonu, ktorý vyhlásil otvorenú vojnu cirkvi, náboženským symbolom a kresťanskému odkazu našich predkov. Tak

ako oni dokázali čeliť a postaviť sa na odpor proti vtedajšiemu zlu, rovnako aj my musíme nájsť odvahu nepodľahnúť nástrahám pohodlného konzumizmu, kultúre bezduchej morálky, lacnej zábavy a zlatého teľaťa.

Je našou morálnou a kresťanskou povinnosťou, s úcty k týmto obetiam, aby sme si nenechali vziať dedičstvo našich predkov, naše tradičné kresťanské a rodinné hodnoty a nestali sa bezduchými otrokmi satanskej monokultúry alebo pseudokresťanmi, ktorí sa modlia k Bohu ale klaňajú antikristovi.

Čeť pamiatke martýrom slovenského národa!

Príhovor k 42. výročiu okupácie Československa

21. augusta 1968

Vážení hostia, milí priatelia.

Stretli sme sa opäť v Poprade pri tomto skromnom pamätníku, ktorý nám pripomína, že svetové veľmoci vždy ignorovali malé národy a ich túžby po slobode a suverenite. Ráno 21. augusta 1968 stovky lietadiel a tankov a tisíce okupantov Varšavského paktu utopili v krvi myšlienku neutrality a nezávislosti Československa. Zradili nás opäť vlastní spojenci, zradili nás svetové mocnosti, jediný kto nás nezradil. boli občania vtedajšej Juhoslávie z ktorej sa hlásil milión dobrovoľníkov na pomoc, ak by naša armáda zasiahla proti okupantom. Okupácia priniesla desiatky zmarených ľudských životov, stovky zranených a poznamenala tisíce ľudských osudov. Dovoľte mi pri tejto príležitosti krátke zamyslenie

o niektorých súvislostiach augustových udalostí, ktoré sa deti v škole neučia a naše médiá ich nikdy neuvedú.

Dnešná mládež, už asi sotva vie o tom, že bývalé Československo patrilo v období medzi dvoma svetovými vojnami medzi 10 priemyselne najvyspelejších štátov sveta. Rozdelenie sfér vplyvu na Jalte a Postupimi, víťaznými mocnosťami po II. svetovej vojne, tragicky ovplyvnilo osud tohto štátu. Ak by vtedy niekto otvorene povedal, že Stalin neposlal Červenú armádu aby Československo oslobodila, ale kolonizovala, s najväčšou pravdepodobnosťou by skončil na šibenicí. O tom, že sa najmä Slovensko stalo vojnovou korisťou Stalina, svedčia tisíce násilne odvlečených do pracovných táborov - Gulagov a stovky mŕtvych o ktorých ich príbuzní, ktorí sú dnes medzi nami, ani nevedia kde sú ich hroby. Po komunistickom prevrate vo februári 1948 bola zavišovaná hanebná zrada mocnosti, ktoré nás najprv predali Hitlerovi v Mníchove v roku 1938 a následne Stalinovi v roku 1945.

Československo malo výnimočné postavenie vďaka veľkým ložiskám uránovej rudy, ktorý bol v tom čase po zlate treťou najcennejšou komoditou. Na ilustráciu pripomeniem, že len za odpad z tejto rudy nám chceli USA postaviť diaľnice od Českého Ašu až po Čiernu nad Tisou. Na ťažbu uránu boli za

asistencie sovietskych poradcov nasadení v neľudských podmienkach politickí väzni. Toto nerastné bohatstvo sa nestalo nástrojom blahobytu našich občanov, ale nástrojom mocenskej politiky a atómového vydierania celého sveta zo strany bývalého ZSSR. Rovnako sa nám dnes už nechce veriť, že ešte začiatkom 60. rokov sme boli ekonomicky na úrovni Rakúska.

Napriek týmto historickým faktom a skutočnosti, že Československo na nátlak komunistov muselo odstúpiť veľkú časť svojho územia o rozlohe vyše 12 000 km² - Podkarpatskú Rus Stalinovi, sme stále krajinou, ktorá je posiatá pamätníkmi tzv. osloboditeľom s komunistickými symbolmi. Máme dva štátne sviatky, 8. mája a 29. augusta a vždy dostatok financií na honosné oslavy, ale nemáme ani len pamätný deň venovaný našim občanom, ktorí sa 21. augusta 1968 dokázali zjednotiť tak ako nikdy predtým a nechceli nič iné, len to aby mohli svojim deťom zabezpečiť slušnú a dôstojnú budúcnosť.

A tak si toto výročie, žiaľ dôstojne a bez patričnej podpory štátu, asi pripomíname len tu v Poprade pod Tatrami, za čo Vám všetkým vyslovujem obdiv a úprimne poďakovanie, pretože svojou účasťou ste dokázali, že práve vy ste skutoční vlastenci, ktorí nezabúdajú na našich mŕtvych a naše obete, pretože ešte stále sú mnohým bližšie obete cudzie. Žiaľ dnes, každý kto ešte dokáže samostatne a slobodne myslieť, je nútený s pocitom smútku konštatovať, že nebiť týchto nešťastných historických udalosti, počnúc rokmi 1945, 1948 a končiac rokom 1968, náš život a život našich detí by vyzeral úplne inak.

Bez zveličovania poviem, že neutralita Československa v roku 1968 by priniesla skutočný blahobyt na úrovni Švajčiarska, alebo prinajmenšom na úrovni škandinávskych štátov s vyspelým sociálnym systémom, akými sú Švédsko či Fínsko.

November 1989 žiaľ nepriniesol skutočnú suverenity, ani zmenu k vytvoreniu lepšej a spravodlivejšej spoločnosti, ale len zmenu poručníctva a prehĺbenie sociálnych rozdielov. Na 21. august 1968 sme úplne zabudli a jeho obete dodnes nemajú ani centrálny dôstojný pamätník. Aj preto je dnes zo Slovenska krajina, ktorá bola nútená vzdať sa svojej energetickej bezpečnosti, krajina kde investujú bývalé zaostalé rozvojové krajiny, ako Kórea, India alebo Čína a krajina kde sme sa pomaly už stali gasterbeitrami vo vlastnom štáte. Na tomto mieste hovorím, že silné Slovensko, akým mohlo byť ako súčasť neutrálneho Československa, by dnes nemalo problémy s Maďarskom a dokázalo by prekonať aj súčasnú hospodársku a finančnú krízu, ktorej koniec a následky sú nepredvídateľné.

Udalosti 21. augusta 1968 súčasné nesvojprávne média, vo vlastníctve súkromných korporácií, často degradujú len na komunistický experiment akéhosi socializmu s ľudskou tvárou a Alexandra Dubčeka označujú len za straníckeho funkcionára. Alexander Dubček, však na rozdiel od súčasných politikov, dokázal myslieť skutočne nadčasovo a našiel odvahu pokúsiť sa o neutralitu a nezávislosť Československa, ktorá by priniesla skutočný prospech občanom. Žiaľ neutralita bola neprijateľná pre Brežneva v roku 1968 a neprijateľná bola aj pre Západ v roku 1989, kedy

ponovembroví politici nenašli odvahu neutralitu presadiť, čím bola premárnená historická šanca. Václav Havel, bývalý prezident, oklamal všetkých občanov Českej a Slovenskej republiky, keď v roku 1990 sľuboval, že už nikdy do žiadneho vojenského paktu nepôjdeme! Práve preto by mal byť odkaz 21. augusta 1968 pre nás aj dnes naliehavou výzvou a mementom, aby sme sa poučili z chýb minulosti.

Koľko našich občanov bolo násilne odvedených NKVD?

(Výzva pre Ústav pamäti národa, Slovenský historický ústav SAV a Slovenský historický ústav Maticy slovenskej)

Pokiaľ o obetiach z radov židovského obyvateľstva, alebo o počte účastníkov SNP sa slovenská verejnosť od historikov dozvedá konkrétne a presné údaje, údaje o počte československých občanov násilne odvedených do býv. Sovietskeho zväzu v rokoch 1944 - 1955 sa zásadne rozchádzajú.

Ústav pamäti národa na svojej oficiálnej stránke <http://www.upn.gov.sk/obdobie-1945-1989/zoznam-osob-odvlečených-do-gulagov/> uvádza počet 7 422 v neúplnom zozname deportovaných, odvolávajú sa na autorku knihy **Čechoslováci v Gulagu a československá diplomacie 1945 - 1953** Miladu Polišenskú. Dodávame, že tento zoznam je len torzom skutočného stavu a viacerí príbuzní násilne odvedených, ako aj samotní ešte žijúci násilne odvedení nás upozorňovali, že ich mená sa v tomto zozname nenachádzajú. Ministerstvo spravodlivosti SR - odbor rehabilitácií a odškodňovania v spolupráci s Jánom Košútom uvádza počet 6 973 odvedených a 524 usmrtených.

M. S. Ďurica vo svojej knihe **Dejiny Slovenska a Slovákov** sa však odvoláva na fakty a údaje priamo z obdobia rokov 1944 - 1945, konkrétne aj na výpoveď Dr. Jozefa Mikulu pred kongresovým výborom USA v ktorej sa uvádza, že iba v prvom mesiaci po obsadení Sovietski odviekli 38 000 Slovákov. NKVD spolu so sov. vojskom na našom území robili „očisťovacie“ akcie. Od októbra 1944 do júna 1945 takto deportovali do ZSSR 40 000 až 60 000 slovenských občanov. JUDr. Dárius Rusnák ktorý túto otázku študoval v Moskve zistil, že v archívoch NKVD je evidovaných 69 000 občanov zo Slovenska zajatých na Slovensku a odvedených do ZSSR (1944 - 1945).

Vladimír Bystrov vo svojej publikácii - **Únosy československých občanů do Sovětského svazu** <http://www.szcpv.org/10/unosy.pdf> hovorí o 60 až 120 000 občanoch odvezených zo Slovenska

Svetové združenie bývalých čl. politických väzňov - v Sekcii násilne odvedených, eviduje okolo 800 členov. V súvislosti s prijatím novely zákona č. 274/2007 Z. z. o príplatku k dôchodku, ktorý bývala vláda R. Fica na podnet našej organizácie novelizovala tak, aby sa vzťahoval aj na siroty po usmrtených v Gulagoch sa stále hlásia deti usmrtených v Gulagoch. Takto až teraz zisťujeme mená

usmrtených, o ktorých sa doteraz ani nevedelo. Pokiaľ Ján Košút uvádzal počet usmrtených 524, počet nami evidovaných mŕtvych je oveľa vyšší a postupne sa približuje k číslu 1 000. Už len toto zistenie je šokujúce a potvrdzuje vysokú úmrtnosť násilne odvedených. Možnosti našej organizácie sú však značne obmedzené a limitované najnižšou dotáciou akú, v porovnaní so SZPB a našimi partnerskými organizáciami KPVS a Politickí väzni ZPKO, dostávame od Sekcie verejnej správy MV SR, preto nie je v našich možnostiach viesť plnohodnotný a efektívny výskum štatistiky počtu násilne odvedených. Disponujeme však množstvom archívnych dokumentov a sme prístupní ich poskytnúť k dispozícii Ústavu pamäti národa, Historickému ústavu SAV a Slovenskému historickému ústavu Maticy slovenskej, ktoré vyzývame aby si plnili svoju povinnosť a venovali sa výskumu tohto obdobia našej histórie rovnako dôsledne ako SNP a deportáciám židovského obyvateľstva zo Slovenska v období II. svetovej vojny. Vyzývame aj historičku Marínu Zavackú, aby namiesto skúmania sochy Svätopluka, skúmala doposiaľ neprebádané miesta našej histórie tak neblaho poznamenané temným obdobím najzločinnejšieho režimu sveta - stalinizmom. Bohužiaľ o túto, ešte aj vyše 20 rokov po prevrate v novembri 1989, chúlživú tému je v radoch slovenských historikov pramály záujem, čo nemožno nazvať inak ako hanebnosť voči vlastnému národu. Okrem historikov tu zlyhal aj novozriadený ústav Pamäti národa, ktorý sa zmohol len na strohé spomenutie knihy autorky z Českej republiky. O to väčšie uznanie však patrí mladým ľuďom z Prešova,

medzi inými najmä študentovi, Martinovi Sakáčovi, ktorý požiadal našu organizáciu o oficiálne stanovisko k rozchádzajúcim sa a historicky nepresným údajom o počte násilne odvedených.

Citujeme z jeho žiadosti:

Prečo sa takému masovému odvážaniu slovenských občanov a ich vraždeniu nepovie konečne správnym slovom a síce - Slovenský holokaust?

Prečo to nevidáme každoročne v TV?

Prečo keď sme robili akciu na pamiatku práve týchto

obetí, obkolesila nás polícia a médiá vypustili článok: „Polícia čakala extrémistov prišlo zopár mladíkov?“

Prečo nie sú obeť poriadne odškodnené?

Je niečo nehorázne, čo sa v tých rokoch dialo, ale vôbec najsprostejšie je, že sa dnes o tom nevie a nerozpráva.

Na vedomie:

Ústav pamäti národa

Historický ústav SAV - Marína Zavacká PhD.

Slovenský historický ústav Matice slovenskej

Emil Švec (1925 - 2010)

Dňa 23. februára 2010 zomrel bývalý politický väzeň a podpredseda Svetového združenia bývalých československých politických väzňov a Slovenského zväzu politických väzňov a odvedených. Česť jeho pamiatke!

V 50. rokoch bol odsúdený za velezradu, po prepustení ilegálne opustil komunistické Československo.

Vo Viedni študoval na univerzite medicínu. V roku 1962 bol prepadnutý a unesený z Rakúska príslušníkmi ŠtB. Bol odsúdený k 15 rokom za údajné vyzvedačstvo. Jeden z mála skutočných politických väzňov, ktorých nezlomil ani dlhoročný trest a represie na oddelení Hlava I. v Leopoldovskej väznici. Nikdy sa nezmieril so zamatovým podvodom a zákulisnými dohodami medzi odstupujúcimi komunistami a ponovembrovými pseudodemokratmi. Neúnnavne presadzoval požiadavku náležite sa vysporiadať s komunistickou minulosťou, bojoval za účinné odškodnenie politických väzňov a nekompromisne hájil záujmy a oprávnené požiadavky obetí komunizmu ***Motto: edel som šesť rokov, bez akéhokoľvek rozsudku. „Je realita, že existuje ilegálna komunistická organizácia v justícii, ktorá je napojená na bývalé komunistické štruktúry a disponuje materiálmi zo Štátnej bezpečnosti a Ministerstva vnútra a riadi ďalší boj o krytie páchatelov zločinov minulosti a samozrejme uchytanie sa a udržanie pozícií v justícii.“ A za to mi dali tie tri mesiace...***

Emil Švec sa narodil v roku 1925 v Piešťanoch a vyrástol v kresťansky založenej rodine. Získal základné i stredné vzdelanie, neskôr absolvoval

letecký výcvik v armáde. Ako mladý študent sa pripojil k piešťanskej skupine Bielej légie, ktorá viedla aktívny odpor voči formujúcemu sa totalitnému komunistickému režimu. Kamil Vančo, katolícky farár zo Sokoloviec pri Piešťanoch, ho na svojej fare zoznámil s ďalšími členmi skupiny. Počas ďalšieho štúdia na Lekárskej fakulte v Bratislave bol Emil zatknutý ŠtB a odsúdený za velezradu na šesť rokov väzenia. Po prepustení z väzenia si nemohol nájsť žiadnu prácu, a preto práškovacím lietadlom ušiel do Rakúska. Vo Viedni sa zapísal na univerzitu a počas štúdia medicíny pracoval ako novinár. Štátna bezpečnosť ho v tom čase evidovala ako nepriateľa štátu a prostredníctvom svojich agentov sledovala jeho činnosť. V roku 1961 bol v nepriateľnosti odsúdený na 15 rokov väzenia za špionáž a na príkaz ŠtB bol na území Rakúska prepadnutý, zranený, unesený a odvedený do Československa. Komunistická propaganda rozohrala spravodajskú hru a verejnosť dezinformovala, že Emil Švec bol zadržaný pri prechode hraníc z Rakúska do ČSSR a bez akýchkoľvek dôkazov ho označila za agenta NATO. V roku 1969 prepustený a rehabilitovaný, avšak po pseudorehabilitácii ho opätovne uväznili. Na slobodu bol prepustený v roku 1977, no až do roku 1989 mal so štátnou bezpečnosťou problémy. Šokujúcou bola skutočnosť, že v roku 1993 bol obžalovaný za útok na verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci a Krajský súd v Trnave ho odsúdil na trojmesačné odňatie slobody. Dôvodom bolo, že po roku 1989 sa domáhal pátrania a potrestania páchatelov krivdy páchanej voči jeho osobe.

Informácia pre členov Sekcie FCL

SZČPV odoslalo vo veci nevyplatených žoldov po býv. príslušníkoch FCL v rokoch 1946 - 1954 list dcéry nebohého legionára Bardiovského francúzskemu prezidentovi N. Sarkozymu. Francúzsko naďalej ignoruje naše požiadavky, preto sa chceme obrátiť so sťažnosťou na Európsky parlament. Posledný, listom pani Kakošovej prezidentovi, ukončujeme korešpondenciu s ním.

**Vážený pán Prezident
Nicolas Sarkozy
Francúzskej republiky
Palais de l'Esyée,
F - 75000 Paris**

**Vec:
Nevyplatené žoldy po býv. príslušníkoch FCL**

Vážený pán Prezident,

Dňa 30. septembra 2009 som sa na Vás obrátila s prosbou a žiadosťou o pomoc vo veci doposiaľ nevyplateného žoldu môjho otca, ktorý bol ako príslušník Francúzskej cudzineckej légie účastníkom bojov vo Vietname, kde sa dostal do zajatia a nakoniec bol Československým komunistickým režimom za služby v légii odsúdený.

Francúzska republika odmieta môjmu otcovi ako aj jeho spolubojovníkom vyplatiť žoldy a odôvodnením, že už uplynula premlčacia doba 30 rokov. Ignoruje pritom skutočnosť, že to nebolo možné z dôvodu existencie železnej opony a dokonca za to hrozila zo strany komunistického režimu ďalšia perzekúcia.

Môj list ste odstúpili Ministerstvu obrany odkiaľ som dostala formálnu odpoveď z oddelenie cudzineckej légie na ktorý Vám touto cestou odpovedám. Ďakujem za pochvaly a uznanie môjmu otcovi. Je to od Francúzskej republiky pozoruhodné, dobré sa to číta, ale musím oponovať. V liste sa Francúzsko stále vyhovára na uplynutie premlčacieho obdobia, počas ktorého sa môj otec mohol dožadovať svojich práv.

Uvedomte si už konečne, že práve vtedy bol väzený, mal Vám hádam napísať zo samoty? Komunistický režim bol nekompromisný, jednoducho sa to nedalo.

S takouto odpoveďou nebudem nikdy spokojná s nikdy nebudem súhlasiť s týmto stanoviskom, pretože opäť legalizuje okradnutie legionárov o ich vlastné ťažko zarobené žoldy a tým aj poškodenie ich rodinných príslušníkov, ktorí majú morálne právo na toto dedičstvo po legionároch, ktorá obetovali svoje mladé životy a zdravie za záujmy Francúzska.

Pýtam sa Vás, kde je otcov žold?

Bol tie roky v légii zadarmo?

Aj Vy pracujete za slová chvály?

Preto opakujem, môj otec počas svojho života nedostal žiadnu odmenu, žiadnu výplatu, ani cent od Francúzskej cudzineckej légie. Priniesol si len maláriu, prekonaný týfus a kopu problémov.

Vážený pán Prezident, opakovane Vás žiadam, zväzte Vaše kroky, neodďaľujte riešenie tejto nespravodlivosti a krivdy spáchanej Francúzskom na legionároch a ich rodinách. Už sme čakali dlho, plynú roky, ľudia umierajú a mnohí a medzi nimi aj môj otec sa už nedožili zásadného a čestného postupu zo strany Francúzska, ktoré sa k nim správa ako bezcitná a lakomá macocha.

Vážený pán Prezident, žiadam Vás aj v mene ostatných, aby ste sa z titulu Vašej právomoci a štátnej autority zasadil o vyplatenie žoldu môjho otca za 2 roky vrátane úrokov za polstoročie. Uvádzam číslo svojho účtu. Ak sa aj naďalej budú ignorovať žiadosti a prosby poškodených rodinných príslušníkov légie, budem nútená podať žalobu Európskemu súdu, ktorou sa budem dožadovať aj odškodnenia za dva roky zajatia v Indonézii, za celoživotnú psychickú ujmu a podlomené zdravie počas celého života môjho nebohého otca.

Všetko mám zdokladované, Ja sa nemám čoho obávať, mám svedomie čisté, nechcem nič cudzie, ani nesiaham nikomu na majetok.

Z tých dôvodov budem nútená postúpiť túto vec aj médiám. Mám 39 rokov, som vydatá, mám dve malé deti a dosť času na docielenie tejto veci. Je to moja morálna povinnosť s úcty k pamiatke na môjho otca a všetkých jeho spolubojovníkov, ktorých Francúzsko odkoplo ako špinavú handru a navyše ich ešte aj okradlo o ich vlastné nevyplatené žoldy. otcovi.

Slávka Kakošová

Prílohy:

1. List zo dňa 30. 9. 2009
2. Odpoveď na list Ministerstva obrany

Pietna spomienka

26. júna 2010 sa pri Pamätníku usmrtených na hraniciach v rokoch 1948 - 1989 v Kežmarku uskutočnila pietna spomienka venovaná vyše 400 obetiam usmrtených bývalým komunistickým režimom. Na pietnej spomienke sa zúčastnili aj zástupcovia Zväzu protikomunistického odboja (ZPKO), ktorí položili vence k pamätníku. Pietnu spomienku moderovala predsedníčka SZČPV Elena Bačkorová. V príhovoroch vystúpili tajomník SZČP František Bednár a za Fórum angažovaných kresťanov ČR a SR Ing. Mojmír Kovář. Pietna spomienka bola ukončená hymnami štátov z ktorých pochádzali obeť usmrtené pohraničnou strážou a protivzdušnou obranou. SZČPV vyslovuje poďakovanie redakcii Podtatranských novín, ktoré ako jediné z viacerých oslovených prejavili záujem o pietnu spomienku venovanú obetiam komunizmu.

Zomrel bývalý politický väzeň a účastník protikomunistického odboja Štefan Pazdera (11. 4. 1924 - 14. 8. 2010).....

V sobotu 14. augusta 2010 zomrel vo veku 86. rokov Štefan Pazdera, rodák zo Železnej Breznice. Štefan Pazdera sa zapísal do zoznamu odporcov komunizmu krátko po nástupe komunistov k moci keď bol odsúdený vojenským súdom v Prahe za odmietnutie služby v komunistami infiltrovanej armáde. Neskôr ako vedúci lesnej správy na Šumavsku organizoval a napomáhal k úteku cez hranice viacerým významným členom politických strán, príslušníkom armády západného zahraničného odboja ako aj cirkvi, z ktorých by mnohí skončili na šibenici alebo vo väzniciach. Za napomáhanie k úteku bol v roku 1951 zatknutý Štátnou bezpečnosťou a po odsúdení zaradený na ťažbu uránu v Jáchymove. Aj po prepustení z väzenia v roku 1953 sa dostal do pozornosti ŠtB v Karlových Varoch, ktorá ho obvinila z poškodzovania národného hospodárstva. Po novembri 1989 aktívne presadzoval rehabilitáciu a odškodnenie obetí komunizmu, najmä z radov násilne odvečených do Gulagov v bývalom ZSSR. Stál pri zrode organizácie násilne odvečených a príprave zákonov na ich odškodnenie. Štefan Pazdera dobrovoľne, na úkor svojho voľného času, pomáhal stovkám násilne odvečených pri vybavovaní potrebných dokumentov a ich získaní z archívov v ZSSR. Bol neúnavným bojovníkom pri odhaľovaní ne-

potrestaných a zatajovaných zločinov komunizmu a zločinov spáchaných na Slovensku koncom II. Svetovej vojny. Často sa za to dostával do nemilosti prísluhovačov komunizmu a ich organizácii. Aj vo vysokom veku aktívne skúmal archívy a pomáhal účastníkom zahraničného odboja proti komunistickej expanzii v Indočíne z radov príslušníkov Francúzskej cudzineckej légie, ktorí sa dostali do zajatia v komunistickom Vietname, Číne a ruských Gulagov. Stal pri zrode sekcie príbuzných príslušníkov Francúzskej cudzineckej légie, ktorá vznikla ako súčasť Svetového združenia bývalých československých politických väzňov a stal sa jej predsedom. Svetové združenie bývalých čsl. politických väzňov pokračuje v jeho načatej práci a nezabúda na jeho odkaz, vždy dôsledne hájiť záujmy a práva odporcov komunizmu a obetí totalitných režimov. Naposledy sme sa rozlúčili s naším zosnulým bratom Štefanom Pazderom 17. augusta na cintoríne v Prešove - Solivare.

Čeť jeho pamiatke!

Touto cestou ďakujeme členom a naším sympatičantom za spoluprácu a podporu a všetkým prajeme požehnané Vianoce plné pokoja a rodinnej pohody a úspešný nový rok 2011. Verme, že nová vláda, v rámci úsporných opatrení nezruší úľavy na cestovnom a príplatky k dôchodkom.

Svetové združenie bývalých čsl. politických väzňov